కథా కౌముది

పోగు బంధం

యశస్వి జవ్వాది

ఎదురుగా పెద్ద భవనం, లోపలున్న అందరూ తెలిసినవాళ్లే, అప్పుడప్పుడు వెళ్లే ఇల్లే. అయినా ఇంటి వాకిలి గుమ్మందాకా వచ్చిన జానకి, మరో పదడుగులు లోపలకు వెయ్యడానికి ఆలోచిస్తోంది. బుద్ధి వెళ్లమంటున్నా మనసు మాత్రం వద్దంటుంది. అంత పెద్ద ఇంట్లో, అలవాటైన మనుషులతో అప్పుడప్పుడు వచ్చి మాట్లాడి వెళ్లడం వేరు, శాశ్వతంగా ఉండిపోవడం వేరు. జీవితంలో చివరిదశకు వచ్చిన వయసులో కుక్కిన పేనులాగా ఒక చోట ఉండకుండా, డబ్బు బలంతో చలాకీగా వుండే మనుషుల మధ్య ఇమడగలనా అనే సందేహం ఓపక్క వారిస్తోంది. 'కూతురు రమ్మందని ఎగేసుకుని వచ్చావ'ని వియ్యపురాలు దెప్పిపొడుపు మాటలు అంటే పరిస్థితేంటని ఆలోచిస్తూ, తలుపు తోసుకుని వెళ్ళాలా? వద్దా అని సంశయంతో ఆగింది.

ఈలోపు వెనుకనుండి "ఏంటి!? ఇలా ఎలా వచ్చారు!?" అని గంభీరమైన రాజారావు గొంతు వినిపించింది. ఒక్కసారిగా హడలిపోయి వెనక్కితిరిగి చూసింది. అజానుబాహుడు, దీర్ఘకాయుడైన అల్లుడు వున్నాడు. మనసులో, 'అమ్మాయి నేను వస్తున్న విషయం చెప్పలేదా ఏంటి!?' అనుకుని ఏదో చెప్పాలని మాట తడబడబోతుంటే, "సరె సర్లేండీ!! ముందు లోపలకు పదండి" అని ఇంట్లోకి ఆహ్వానించాడు. వాకిట మొక్కలున్న తోట, వరండా దాటి, లోపలికి అడుగుపెట్టగానే హాల్లో వియ్యపురాలు శాంతమ్మ ఉండటం చూసి కుశలప్రశ్నలు వేసింది. ఆమె మొహంలో కూడా అదే అయోమయం. చెప్పాపెట్టకుండా వచ్చిన జానకీని, తెచ్చుకున్న సామాన్లు చూసి, 'ఇదేంటి!! బిచాణం మొత్తం వేసుకొచ్చింది. ఇక్కడ పాతుకుపోతుందేంటి!?' అనుకుంటూ, పైకి చిరునవ్వుతో పలకరించింది.

జానకి గొంతు విని, వసుంధర పరుగున వచ్చి తల్లిని చూసి మురిసిపోయింది. అమ్మ మొహంలో భయం కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తుంది. జానకీ చూడటానికి చాలా గంభీరంగా ఉన్నా, అమాయకురాలు, భయస్థురాలు. చుట్టాలతో

ఎక్కువ చనువుగా మాట్లాడితే, పెడర్థాలు తీసుకుని గొడవలొస్తాయని స్వీయానుభవం వల్ల తెలుసుకుని చాలా తక్కువగా మాట్లాడుతుంది. వసుంధర ఒక్కగానొక్క కూతురు. భర్త అభ్యుదయభావాలు కలిగిన వ్యక్తి. వేరే కులం అయినా, ఆ భేదం పట్టించుకోకుండా ప్రేమించి తనని పెళ్లి చేసుకున్నాడు. కూతురుది కూడా ప్రేమ వివాహమే. జానకి, వసుంధర అంటే అల్లుడువైపు బంధువులకు చిన్నచూపు. భర్త గుండెపోటుతో కాలంచేస్తే కాలంతో ఒంటరిగా పోరాడుతున్న అమ్మని తన దగ్గరకు రమ్మన్న కూతురు పిలుపుకు వచ్చింది.

స్నానం సాకుతో కూతురుతో పాటు గదిలోకెళ్లి, "వసూ!! అల్లుడు, వియ్యపురాలు నావంక అదోలా చూస్తున్నారు,. నువ్వు వాళ్ళని ఒప్పించే కదా నన్ను పిలిచావు!" అని అడిగింది.

"లేదమ్మా!! నాకు సమయం ఎక్కడ దొరికింది. మెల్లిగా ఈయనకు చెప్తాను. ఒప్పుకుంటే అత్తయ్యకు కూడా ఈయననే చెప్పి ఒప్పించమని చెప్తాను" అంటూ విషయం చెప్పింది. దెబ్బకు జానకీ గుండెల్లో రాయిపడినంత పనయ్యి, "ఒసేయ్ వసూ!! ఇలా చేశావేంటే!! ఒప్పుకోకపోతే నా పరువు పోతుంది. నువ్వు సొంత నిర్ణయాలు తీసుకుంటున్నావని నిన్ను ఆడిపోసుకుంటే., ఒకవేళ అయిష్టంగా ఒప్పుకుంటే ఈ కొంపలో నాకు దినదిన గండం నూరేళ్ళ ఆయుష్షవుతుంది నా బ్రతుకు. దీనికి నేను ససేమిరా ఒప్పుకోనూ" అని గద్గదస్వరంతో చెప్పింది.

"అమ్మా!! నీకు కొడుకైనా నేనే, కూతురైనా నేనే అని నువ్వన్నావు. ఆ బాధ్యత నన్ను తీర్చుకొనివ్వు...." అంటూ తలుపు దగ్గరకెళ్లింది. లోపలకు వస్తున్న భర్తని గమనించి, ముందుగా సిద్ధంచేసిన గదిలోకి తల్లిని పంపింది. జానకి మనసంతా గందరగోళంగా ఉంది. ముందుకంటే ఇప్పుడే భయంగా ఉంది ఏమవుతుందోనని. తనవల్ల కూతురు కాపురంలో చిచ్చు రాజుకుంటుందేమోనని ఒకటే ఆలోచన కుదురుగా నిలబడనివ్వడం లేదు, కూర్చోనివ్వడం లేదు. పదేపదే తలుపు దగ్గరకు వెళ్లడం, వెనక్కిరావడం చెయ్యసాగింది.

ఈలోపు బయట నుండి పెద్దపెద్దగా మాటల శబ్దం వినిపించసాగింది. జానకీ గుండె ఒక్కసారిగా అదిరింది. మెల్లిగా తలుపు తీసి హాల్లోకి వెళ్లి చూస్తే, తీరా అది వియ్యపురాలి సీరియల్స్ గొడవని అర్థమయ్యింది. జానకీని చూసినా వియ్యపురాలు ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడకుండా, బలవంతంగా నవ్వింది. ఆమెను చూసి తనుకూడ మొహమాటంగా నవ్వుతూ, వంటగదిలో ఉన్న కూతురు దగ్గరకెళ్ళి మెల్లిగా, "అమ్మాయ్!! నన్ను కూడా చెయ్యి వెయ్యనివ్వు,, త్వరగా పూర్తవుతుంది" అంటూ వంటపనిలో పడింది. అనుభవం వల్ల త్వరగా చాలా రుచిగా, వండేసి టేబుల్ మీద సర్దింది. అల్లుడు కూడా సిద్ధమయ్యి, అందరితోపాటు తినడానికి కూర్చున్నాడు.

శాంతమ్మకు, వియ్యపురాలి వంట నచ్చినా ఒక్కమాట మాట్లాడకుండా తినసాగింది. అమ్మ చేతివంట వసుంధరకు కడుపును రోజూకన్నా కాస్త ఎక్కువగా నింపింది. రాజారావు, "వంటలు అదరగొట్టారు!! ఇకనుండి వంట సెక్షన్ పూర్తిగా మీదే., వచ్చేనెల నుండి వంటమ్మాయిని రావద్దని చెప్తాను. మీ అమ్మాయికి ఆరు నెలలు నిండాయి. మావయ్య ఎలాగూ లేరు. మీరా, అన్ని ఖర్చులు భరించి కాన్పు చేయించలేరు. మీకే కష్టంగా ఉన్నట్టుంది. డెలివరీ అయ్యేంత వరకూ ఇక్కడే ఉండండి. ఈ విషయంలో మీ అమ్మాయికి సాయం చెయ్యండి!!" అని మొహమాటం లేకుండా అనేశాడు. శాంతమ్మ కొడుకు మాటలను విని ఒక్క క్షణమాగి, 'అవునవును!' అన్నట్టు అంగీకారంగా తలాడించింది.

అల్లుడు అన్నమాటలు జానకీని బాధపెట్టినా ఆర్ధిక ఇబ్బందులు ఆలోచించుకుని కిక్కురుమనలేదు గానీ, మనసులో నొచ్చుకుంది. భోజనాలు పూర్తయ్యాయి. డైనింగ్ టేబుల్ సర్దుతూంటే కూతురు వెనకెనకే తిరుగుతూ, కబుర్లు చెబుతూ, తల్లిని నవ్వించింది. అది చూసి, కూతురి ప్రేమ అర్థమై, అల్లుడి మాటలను పక్కకి తోసేసింది, పనయ్యాక మెల్లిగా తన గదిలోకెళ్లింది. వసుంధర, శాంతమ్మతో కలసి టీవీ ముందు కూర్చుంది. రాజారావేమో ల్యాప్ ట్యాప్ ముందేసుకుని కూర్చున్నాడు. లోపలికొచ్చిన ఆమె తనతో పాటు తెచ్చుకున్న భర్త, కూతురుతో పాటు కలసి దిగిన ఫోటో ఒకటి తీసింది. గోడమీద ఆగిపోయిన గడియారం తీసి, దాని స్థానంలో ఆ ఫోటో తగిలించుకుని, మనసుని స్థిమితపరుచుకుని పడుకుంది.

తెల్లవారింది. యధావిధిగా ఇంట్లో లేచినట్టు లేచిన జానకీ, స్నానం చేసి బయటకొచ్చింది. బయటకొచ్చేసరికి, హాల్లో ఆఫీస్ వెళ్ళడానికి అల్లుడు సిద్ధమై ఉన్నాడు. పొద్దుపొద్దునే బయటకు వెళ్లేటప్పుడు ఎందుకు ఎదురు పోవడమని సోఫా వెనకాల నుండి వంటగది వైపు అడుగులు వేసింది. తీరిగ్గా వచ్చిన జానకీని చూసినా రాజారావు అగ్గిమీద గుగ్గిలమయినట్టు, "అప్పుడే లేచారేంటి!? మీ గదిలో ఆగిపోయింది గడియారం ఒక్కటే బయట ప్రపంచం కాదు!!" అని వెటకారం, కోపం కలబోసుకుని అన్నాడు. పక్కనే ఉన్న శాంతమ్మ కొడుకుని అలానే చూడసాగింది.

"వెళ్ళండి!! వెళ్ళండి!! వంటమ్మాయి ఈరోజు నుండే రావడం లేదు. ఇంటిపని, వంటపని మీరూ, మీ కూతురే చూసుకోవాలి. ఎలా పడతారో పడండి" అంటూ బ్యాగు తీసుకుని శాంతమ్మ వైపు చూసి గుంభనంగా నవ్వి వెళ్లిపోయాడు. అల్లుడు వెళ్ళగానే జానకి వంటగదిలో పని పూర్తిచేసి బయటకొచ్చింది. అలసిపోయి బయటకొచ్చిన జానకీని చూసి, 'పాపం!! అలసిపోయినట్టుంది. తినడానికి పిలుద్దాము!!' అని మనసులో అనుకున్నదే గానీ, పిలవలేదు శాంతమ్మ. అంతలోనే వసుంధర పిలిచి టిఫిన్ చెయ్యమని చెప్పింది.

రాజారావు బట్టలు ఇస్త్రీ చేస్తుంది వసుంధర. లోపలకు వెళ్లిన జానకి, "అమ్మా వసూ!! ఊసుపోవడం లేదు. ఇంట్లో ఏవైనా పుస్తకాలుంటే ఇవ్వు. కొద్దిగా కాలక్షేపం అవుతుంది" అని అడిగింది. అత్తగారికి చెప్పి ఆమె గదిలోని పుస్తకాల్లో రెండు తల్లికి ఇచ్చింది వసుంధర. ఈలోపు ఆఫీసు నుండి ఫోన్ చేసాడు అల్లుడు, విషయం ఏమిటని అడిగింది. “తను రావడం లేటవుతుందటమ్మా. పక్క సందులోనే కదా కూరగాయల సంత. మీఅమ్మని వెళ్లి వారానికి సరిపడా తెమ్మని చెప్పు!! అని అన్నారాయన, కనీసం నా సమాధానం వినకుండా పెట్టేశారు” అన్నది వసుంధర. సంభాషణ అంతా వింటూనే ఉంది శాంతమ్మ. మధ్యాహ్నం భోజనాల తర్వాత ఒక పెద్ద జాబితా రాసి ఇచ్చి, ఏమనుకుందో తాను కూడా వస్తాను అనగానే, అల్లుడు తన తల్లిని కూడా తీసుకెళ్తే ఏమంటాడోనని, “వదినగారూ!! నన్నొక్కదాన్నే వెళ్ళమన్నారు అల్లుడుగారు, మీరొద్దులేండీ” అంటూ తనకు ఇదివరకే తెలిసిన పక్క వీధి సంతకి వెళ్ళింది. వసుంధర అమ్మొక్కతే అన్ని సరుకులు, కూరగాయలు ఎలా తీసుకువస్తుందోనని కంగారుగా కాలుకాలిన పిల్లిలాగా అటూఇటూ తిరుగుతూ జానకీ వస్తుందో లేదో చూడటం కోసం తలుపు దగ్గరకు వెళ్లి చూడసాగింది. కొద్దీ సమయానికి జానకీ అన్ని సరుకులు తీసుకుని వచ్చింది. అమ్మని కొంచెం సమయం ప్రశాంతంగా కూర్చోమని మెల్లిగా తాను కూరగాయలు, సరుకులు సర్దింది. వచ్చిన అన్ని సరుకులు చూసుకుంటే కొత్తిమీర కట్టలు వచ్చేటప్పుడు ఎక్కడో పడిందని అర్ధమయ్యింది.

రాజారావు చెప్పినట్టుగానే ఆలస్యంగా వచ్చాడు. స్నానం అదీ కానిచ్చి, ఆకలితో అవురావురుమంటూ వచ్చి అన్నం ముందు కూర్చున్నాడు. వసుంధరకు తాను చేయమని చెప్పిన కొత్తిమీర పచ్చడి కోసం వెతికాడు, దొరకలేదు. అసలు విషయం తెలుకుని "ఏంటండి ఇంత అశ్రద్దగా ఉన్నారు!? ఇలా ఉంటే ఎలా? ఇప్పుడంటే కొత్తిమీరనే!! తర్వాత ఇంకా విలువైనది అయితే ఎలాగ? ఇలానే చేస్తారా!? పెద్దవాళ్ళు,, కష్టపడి సంపాదించే డబ్బు విలువ తెలియాలి.. అక్కడ ఒళ్ళుహూనం అయ్యేలాగా పనిచేసి కడుపునిండా తినాలని వస్తే ఇలా చేశారు..." అంటూ విసురుగా పక్కన నీళ్లు తీసుకుని అన్నంలో చెయ్యి కడుక్కుని విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

అల్లుడి చర్యకు జానకి హృదయం కదిలిపోయింది. కంటివెంట నీరు అసంకల్పితంగా రాసాగింది. శాంతమ్మ జరిగిన తంతు అంతా చూసి ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడకుండా, మళ్ళీ అన్నం పెట్టించుకోకుండా తాను కూడా చెయ్యికడుక్కుని వెళ్ళిపోయింది. అత్తగారికి ఏం కోపం వచ్చిందోనని వసుంధర ఆమె వెంట హడావిడిగా వెళ్ళిపోయింది. జానకి మనసు కకావికాలం అయ్యింది. తాను ఏదైతే జరగకూడదని దేవుడ్ని ప్రార్ధించిందో అదే జరిగింది. ఇక ఈ ఇంట్లో ఉండే ప్రసక్తే లేదని, రేపే వెళ్లిపోవాలని నిశ్చయించుకుంది. జరిగిన సంఘటన తలుచుకుని తలుచుకుని నిద్రపట్టక రాత్రంతా జాగారం చేసి తెల్లవారుజామునే ఊరెళ్లడానికి సిద్ధమయి కూర్చుంది.

ఎవరి పనిలో వాళ్ళున్నారు. వంటగదిలో పక్కనే నిలబడి సాయం చేస్తున్న కూతురుకి తాను వెళ్లిపోవాలనుకున్న సంగతి చెప్పాలనుకుంది. అంతలో గిన్నెలు తీసుకుని వెళ్తున్న వసుంధర కాలు జారి తూలింది. అదాటున తూలిన ఆమెను జానకి ఒక్క అంగలో వచ్చి పట్టుకుంది. కాలు మెలికపడి చూస్తుండగానే వాచిపోయింది.. ఆ కాలు చూసి జానకి గుండె ఆగినంత పనైంది. నెమ్మదిగా నడిపించుకుంటూ తీసుకొచ్చి, దగ్గరలో ఉన్న కుర్చీలో కూర్చోబెట్టి, అల్లుడికి చెప్పింది.. అతను హడావుడిగా వచ్చి భార్య కాలును పరీక్షించి, డాక్టర్ కు ఫోన్ చేశాడు.. భార్యను ఆ స్థితిలో చూసిన అతని మొహం వాడిపోయింది. అల్లుని అలా చూసిన జానకికి తన కూతురి స్థితికి ఒకవైపు బాధ, తనతో ఎలా ఉన్నా, అల్లుడికి కూతురిపై ఉన్న ప్రేమకు మరోవైపు సంతోషంతో మనసు ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యింది.. ఇంతలో డాక్టర్ వచ్చి కాలు బెణికిందని, అందులో ఆమె గర్భవతి కూడా కావడంతో, అత్యవసర మందులు మాత్రమే ఇచ్చి, ఒక నెల రోజులు జాగ్రత్తలు తీసుకోవాలి అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. డాక్టర్ మాటలు విన్న జానకీ తన ప్రయాణం వాయిదా వేసుకుంది. అన్ని పనులు తానే అయి చేసుకోసాగింది. అప్పుడప్పుడు చిన్న చిన్న పొరపాట్లు జరగడం పరిపాటే. అసలే మొహమాటస్థురాలు, జానకి చేసే పొరపాట్లను, భూతద్దంలో చూసినట్లు రాజారావు అయినదానికీ కానిదానికి వంకలు పెట్టి సూటిపోటి మాటలనడం మాత్రం రెట్టింపు అయ్యాయి. ప్రతిసారీ కొడుకు ప్రవర్తన చూస్తుంటే శాంతమ్మకు, చిరాకు మొదలై పది రోజుల్లోనే అది విపరీతమైన అసహనానికి దారితీసింది.. జానకి తప్పు ఏమీ లేదని కూడా అర్థంచేసుకుంది. ఆమె పరిస్థితికి జాలి పెరిగింది. కోడలి మంచితనం ఆమెకు తెలుసు, ఆమె తనతో ప్రవర్తించే తీరుకు, తన కొడుకు ఆమె తల్లితో ప్రవర్తిస్తున్న తీరుకు తేడాను స్పష్టంగా గమనించింది. ఇలా మారిన కొడుకు వ్యక్తిత్వం శాంతమ్మకు సుతరామూ నచ్చడంలేదు. ఇలా నెమ్మదిగా మూడువారాలు గడిచాయి. అల్లుడు చేతిలో చివాట్లు తినడం అలవాటైపోయింది.

ఒకానొక సందర్భంలో శృతిమించి వాగిన కొడుకుని చూసి కోపం ఆపుకోలేక, "ఒరేయ్ రాజా!! ఏంటసలు నువ్వు? ఆమె వచ్చినప్పటి నుండి చూస్తున్నాను. పెద్దా, చిన్నా అని చూడకుండా, పట్టుకుని సాధిస్తున్నావు. ఆమెది కూడా నాలాంటి ముసలి ప్రాణమే కదా!! కాకపోతే నీ అమ్మకాదు అంతే. ఎందుకింత రాద్ధాంతం చేస్తున్నావు? రానురాను నీ పద్ధతేమి బాగోలేదు, నాకు నచ్చడం కూడా లేదు. ఇంట్లో పనులు ఇదివరకూ అమ్మాయి నేను చేసుకునేవాళ్ళం. ఇప్పుడు కోడలు లేవలేని పరిస్థితి. మేమిద్దరం ఒకరికొకరు చేదోడువాదోడుగా వుంటూ ఇల్లు చక్కదిద్దేందుకు ప్రయత్నం చేస్తాము. నువ్వు ఇంకోమాట గానీ ఆమెను అన్నావంటే ఆమెను తన ఊరికి పంపేస్తాను. వయసులో పెద్దవాళ్ళతో ఎలా మాట్లాడాలో కూడా తెలియడం లేదు నీకు.., ఇదే నేను నీకు చెప్పడం!!" అని అప్పటివరకూ శాంతంగా ఉన్న శాంతమ్మ కొడుకు మీద ఉగ్రరూపమెత్తింది.

ప్రతి సమాధానం చెప్పబోతున్న కొడుకుతో, "ఇంకోమాట మాట్లాడితే నన్ను చంపుకుని తిన్నంత ఒట్టే!! ముందు నువ్వు ఆఫీసుకెళ్ళు!!" అని కొడుకుని బయటకు పంపింది. జరిగింది చూసిన జానకి తనవల్లనే ఇదంతా జరుగుతుందని అర్ధం చేసుకుని నేరుగా సామాన్లు తీసుకుని, కూతురుకి చెప్పి వెళ్లిపోదామని ఆమె గదిలోకి వెళ్ళింది. లోపల నవ్వుతూ ఫోను మాట్లాడుతున్న వసుంధరను అయోమయంగా చూసింది. తాను తీసుకున్న నిర్ణయం చెప్పి, "అల్లుడుగారికి నేను ఇక్కడుంటే మనశ్శాంతి ఉండదు. నావల్ల అమ్మా, కొడుకుల మధ్య గొడవలొచ్చాయి. ఈనింద నేను భరించలేను" అంటూ ఏడుపు కళ్లతో, ఇక ఉంటాను అని చెప్పింది. అమ్మని ఆపి బలవంతంగా కూర్చోబెట్టి బయట ఒకసారి చూసి తలుపేసింది.

"చూడమ్మా!! అసలు నిన్ను ఇంట్లోకి తీసుకురమ్మని చెప్పిందే ఆయన. నీమంచి కోసమే ఇదంతా చేశారు. నీకు ఆయన ఫ్రెండు మనోహర్ సైకాలజిస్ట్. ఆయనతో ఉండి ఉండి, ఈయనకు మనుషుల సైకాలజీ కొంత అవగాహన చేసుకున్నారు. నిన్ను ఇక్కడ ఉండమని చెప్తే చులకన అయిపోతావని, అత్తయ్య నోటినుండి ఆ మాట రప్పించడం కోసం ఇలా ప్రవర్తించారు. నువ్వు రావడం అత్తయకు ఇష్టం లేదేమో అనిపించింది. అందుకే అత్తయ్య ముందు ఆయన కటువుగా వ్యవహరించారు. నిన్ను ఆయన కసురుకున్న ప్రతీసారి అత్తయ్యగారికి నీపట్ల తన అభిప్రాయం మారింది. అందుకే ఈరోజు ఆయన మీద కోప్పడింది. ఇకనుండి ఆయన నిన్ను పల్లెత్తు మాట అనరు. నిన్ను అన్న ప్రతీమాటకు నాకు వేలసార్లు క్షమాపణ చెప్పారు. రేపటినుండి అంతా సర్దుకుంటుంది. నువ్వెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకో ఎక్కువగా ఆలోచించకు" అని చెప్పి ప్రేమగా అమ్మను గదిలోకి తీసుకెళ్లి పడుకోబెట్టింది వసుంధర.

కూతురు బయటకు వెళ్ళగానే గోడకు తగిలించిన ఫోటో తీసేసి అల్లుడుతో ఉన్న ఫోటో గోడకు తగిలించి పడుకుంది. జానకి పరిస్థితి ఎలావుందో చూడటానికి వచ్చిన వసుంధర మారిన ఫోటోవంక చూసి, నీళ్లు తిరిగిన కళ్ళతో తన ఫోనులో ఫోటోతీసి భర్తకు పెట్టింది. వచ్చిన ఫోటో చూసిన రాజారావు దీర్ఘశ్వాస తీసి తన పర్సులో ఉన్న తల్లి ఫోటో బయటకు తీసి, ' నన్ను క్షమించు అమ్మా!! ఇది మనందరి మంచి కోసమే!!' అని మనసులో అనుకున్నాడు.

COMMENTS